

POSTANOWIENIE

Dnia 28 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z wniosku M. P.
przy uczestnictwie P. D.
o wpis w dziale III księgi wieczystej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 28 maja 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania
od postanowienia Sądu Okręgowego w R.
z dnia 31 stycznia 2013 r., sygn. akt I Ca [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) przyznaje adw. A. Ł. od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w R. kwotę 120 zł (sto dwadzieścia złotych), powiększoną o należny podatek od towarów i usług, tytułem zwrotu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej uczestnikowi z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 31 stycznia 2013 r. Sąd Okręgowy w R. oddalił apelację uczestnika postępowania od postanowienia Sądu pierwszej instancji oddalającego wniosek o dokonanie wpisu w dziale III określonej księgi wieczystej umowy najmu lokalu mieszkalnego zawartej między wnioskodawcą i uczestnikiem, obejmującej przedmiotową nieruchomość.

Sądy stwierdziły, że ponieważ umowa najmu zawarta została po zajęciu nieruchomości w postępowaniu egzekucyjnym, o którym dokonana była wzmianka w księdze wieczystej i ze względu na okres, na jaki została zawarta, nie przyjęty w miejscowym zwyczaju, stanowi czynność przekraczającą zakres zwykłego zarządu - dokonanie jej wpisu w dziale III księgi wieczystej możliwe byłoby po wystąpieniu przesłanek przewidzianych w art. 936 zd. 3 w zw. z art. 935 § 3 k.p.c., które w sprawie nie zostały spełnione. Sądy powołały się w tym przedmiocie na stanowisko wyrażone przez Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 16 września 2010 r. III CZP 50/10.

W skardze kasacyjnej uczestnik postępowania jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazał na występowanie w sprawie dwóch istotnych zagadnień prawnych sformułowanych jako pytania o to czy dla oceny, że zawarcie umowy najmu nieruchomości jest czynnością przekraczającą zwykły zarząd konieczne jest ustalenie dotychczasowego sposobu korzystania z nieruchomości przez właściciela oraz czy z uwagi na fakt, że zwyczaj to pewna praktyka stosowana w szerszym lub węższym kręgu społeczeństwa, sąd może autorytatywnie stwierdzić istnienie zwyczaju bez odwołania się do konkretnej praktyki lub orzecznictwa, a tym samym bez możliwości skontrolowania tego przez stronę i polemiki, wykreować zwyczaj na zasadzie pełnej uznaniowości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z jednolitym stanowiskiem Sądu Najwyższego, skarżący, który jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołał się - jak uczynił to uczestnik postępowania - na przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., powinien przedstawić występujące w sprawie

zagadnienie prawne przez jego odpowiednie sformułowanie jako zagadnienia o charakterze abstrakcyjnym, wskazać przepis prawa, na tle którego powstało, przedstawić kontrowersje i rozbieżne oceny prawne jakie zagadnienie to wywołuje i wykazać, że mają one tak poważny i istotny charakter, że wymagają zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy, niezbędnego nie tylko do prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy lecz przydatnego także dla rozwoju judykatury (porównaj między innymi postanowienia z dnia 10 maja 2001 r. II CZ 35/01, OSNC 2002/1/11, z dnia 7 października 2002 r. II CZ 102/02 i z dnia 28 marca 2007 r. II CSK 84/07, niepubl.).

Skarżący nie wykazał żadnej z tych okoliczności, gdyż sformułował jedynie pytania, nie wskazując żadnych przepisów prawa z nimi związanych jak również jakichkolwiek kontrowersji czy rozbieżnych ocen prawnych występujących na ich tle ani ich związku z rozpoznawaną sprawą i potrzeby zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy. Nie uzasadnił w ogóle swojego twierdzenia, że w sprawie występują wskazane przez niego zagadnienia prawne.

Biorąc to pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej uczestnikowi w postępowaniu kasacyjnym z urzędu orzeczono na podstawie § 19 i 20 w zw. z § 13 ust. 4 pkt 2 i § 8 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (j.t: Dz. U. z 2013 r., poz. 461).